

**MERAKLI OLMANIN
ÖNEMİ**
**CHRISTOPHER COLUMBUS'UN
ÖYKÜSÜ**
Ann Donegan Johnson

ÖTEKİ YAYINEVİ

MERAKLI OLMANIN ÖNEMİ KRISTOF KOLOMB'UN ÖYKÜSÜ

Öteki

Çocuk Kitapları

Yazar

Ann Donegan Johnson

İllustrator

Pileggi

Tasarım

Tuna Tuna

Çevirmen

Emre Ak

10. Baskı

Ekim 2017

© **Öteki Yayınevi**

Sertifika No: 34460

Baskı ve Cilt

Vizyon Basımevi Kağıtçılık Matbaacılık
ve Yay. San. Tic. Ltd. Şti.

İkitelli Org. San. Bölğ. Deposite İş Merk.
A 6 Blok Kat:3 No: 309 Başakşehir / İstanbul
Tel: (0212) 671 61 51

Öteki Yayınevi

Eğitim Mah. Saygı Sok. Selimoğlu Sitesi

17 A Kadıköy / İstanbul

Tel: 0216 405 25 22

www.otekiyayinevi.com

ISBN: 978-975-8012-74-9

MERAKLI OLMANIN ÖNEMİ

Bu öykü, aşırı merakı Yeni Dünya'yı keşfetmesine yol açmış olan Christopher Columbus'un öyküsüdür. Burada okuyacağınız öykü, onun yaşamındaki gerçek olaylar üzerine kurulmuştur. (Christopher Columbus ile ilgili ayrıntılı bilgileri son sayfada bulabilirsiniz.)

Bir Zamanlar

Çok eskiden -insanların dünyanın bir tepsi gibi yamyassı olduğunu sandıkları kadar eski zamanlardan söz ediyoruz- Christopher Columbus isminde küçük bir erkek çocuk yaşarmış. Küçük Christopher, babasının yüncü dükkanına gidip saatlerce pencereden rıhtımı seyretmeyi pek severmiş. Columbus ailesi İtalya'nın Cenova kentinde yaşıyormuş. Christopher'in babasının yüncü dükkanının penceresinden rıhtım çok güzel görünüyormuş.

Sizce, Christopher pencereden baktığında, neler görüyordu? Yine sizce, rıhtımı seyrederken, küçük Christopher ne düşünürdü?

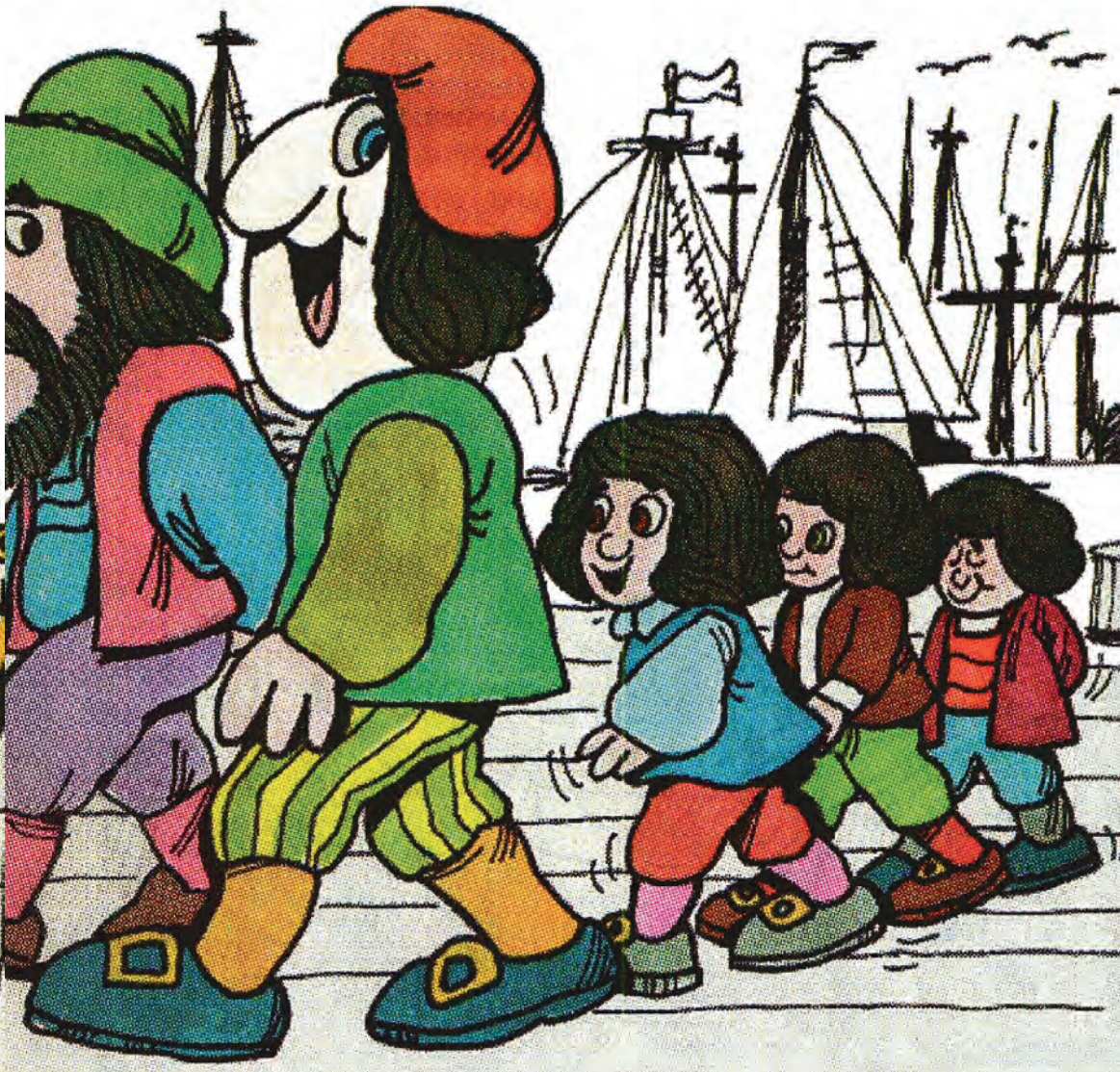
Rıhtımda tabii ki demir atmış gemileri görüyordu. Gemileri dalgın dalgın seyrederken, bunların uzaklara doğru yelken açtıklarını düşünüyordu. Doğal olarak, o çağda gemiler, günümüzde olduğu gibi çok uzaklara yolculuk yapamıyordu. O zamanlar, gemiciler, toprağın hep gözlerinin önünde olmasını isterlerdi.

Bir gün, Christopher ve küçük kardeşleri, gemileri daha yakından görmek için limana indiler. Christopher'ın kardeşlerinden biri, "Biliyor musunuz," dedi. "Eğer gemiyle kıyıdan fazla uzaklaşırsanız, kendinizi Karanlıklar Denizi'nde bulursunuz. Söylediklerine göre orası çok karanlık ve korkutucu bir yermiş. Karanlıklar Denizi'nde asla yıldız parlamazmış."

Christopher'ın diğer küçük kardeşi de hemen söze karıştı: "Orada, karanlığın içinde canavarlar pusuda bekliyormuş ..."

Karanlıklar Denizi'nde, deniz yosunlarından oluşan kocaman bir okyanus varmış. Bu yosunlar, oraya giden gemilerin etrafına dolanıp bir daha bırakmıyorlarmış!” Christopher ise, her seferinde, “Acaba bunların ne kadarı doğru?.. Gerçekten işin aslını pek merak ediyorum,” diye mırıldanıyordu kendi kendine. Rastlantı bu ya, o gün çocuklar yine bunları konuşurken, yanlarından iki tayfa geçiyordu... Christopher, hemen onlara yanaşıp “Affedersiniz!” dedi.

“Acaba Karanlıklar Denizi ile ilgili anlatılanların doğru olup olmadığını bize söylemeniz mümkün mü? Gerçekten orada deniz yosunlarından bir okyanus var mı? Bu yosunlar gerçekten de gemilere dolanıp onları sonsuzluğa dek tutsak ediyor mu? Karanlıklar Denizi’nde canavarlar var mı? Gemiler denizlerde fazla açıl-

lırlarsa, dünyanın kenarından boşluğa düşerler mi?” Gemicilerden biri için için güldü. Arkadaşına, “Bu ufaklıkları biraz alaya alayım mı, ne dersin?” diye fısıldadı. Denizci, suratını şekilden şekile sokarak, korkutucu bir ifadeyle, “Söylenenlerin hepsi doğru,” dedi. “Karanlıklar Denizi’nde, inanılmaz biçimde bir görünüp bir yok olan adalar vardır. Denizın altında çanların çaldığını duyabilirsiniz. Dev dalgaların üzerinde hayalet atların dörtmala koştuklarını görebilirsiniz. Korkunç deniz yosunları göz alabildiğince okyanusu kaplamıştır. Bu yosunlar, pusuya yatmış, gemileri tuzağa düşürmek için sinsi sinsi beklerler. Evet küçük dostlarım... Deniz gerçekten çok ürküntü veren bir yerdir: Hem de çok!”

Christopher, denizin ürkütücü olduğu düşüncesine katılıyordu. Ancak her şeye rağmen, büyüdüğünde engin denizlere açılıp anlatılanlardan hangilerinin doğru, hangilerinin yanlış olduğunu kendi başına öğrenmeye o sıralar karar verdi. Christopher, “Büyüdüğümde kaptan olacağım,” dedi kendi kendine. Nitekim yeterince büyür büyümeyiz, Christopher, küçük bir kamarot olarak denize açıldı. O devirde, denizci olmak isteyen insanlar, bu işe kamarot olarak başlardı. Christopher çok çalışıyordu. Tüm kamaraları süpürüyor, her sabah yatakları düzeltiyor ve kaptana yemeğini hazırlıyordu. Christopher, gemide çalışmaktan büyük mutluluk duyuyordu. Sonunda denize kavuştuğu için de, sevinçten uçuyordu!

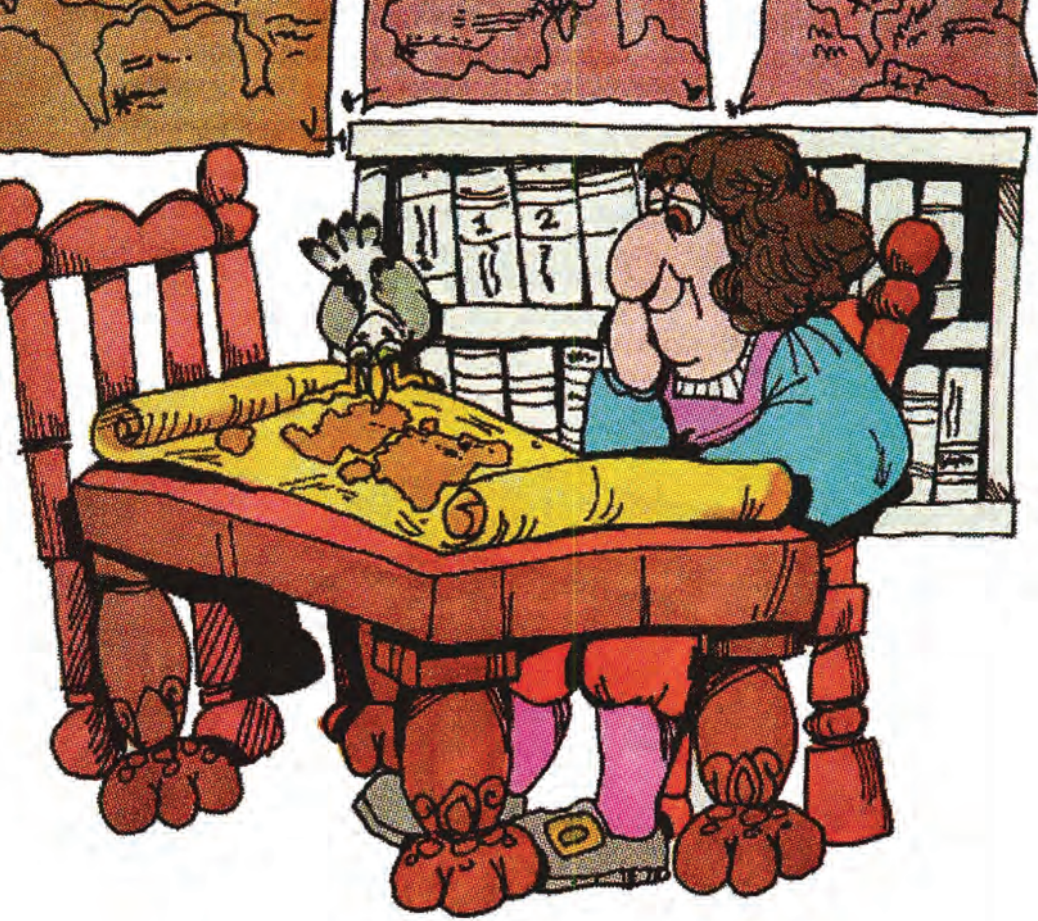
Bir gün geminin güvertesine yaslanmış, engin mavi denizi seyrederken, okyanusun suları üzerinden süzülerek gelen bir martı, yanı başına konuverdi. Martı, “Selam Chris!” dedi. “Benim adım Gezgin. Soyadım da Martı. Uzun süredir seni izliyorum. Halinden, önemli bir şeyler düşündüğün belli oluyor. Pek merak ettim doğrusu. Tam olarak ne geçiyor aklından?”

Christopher’in gözleri şaşkınlıktan faltaşı gibi oldu. “Martı-

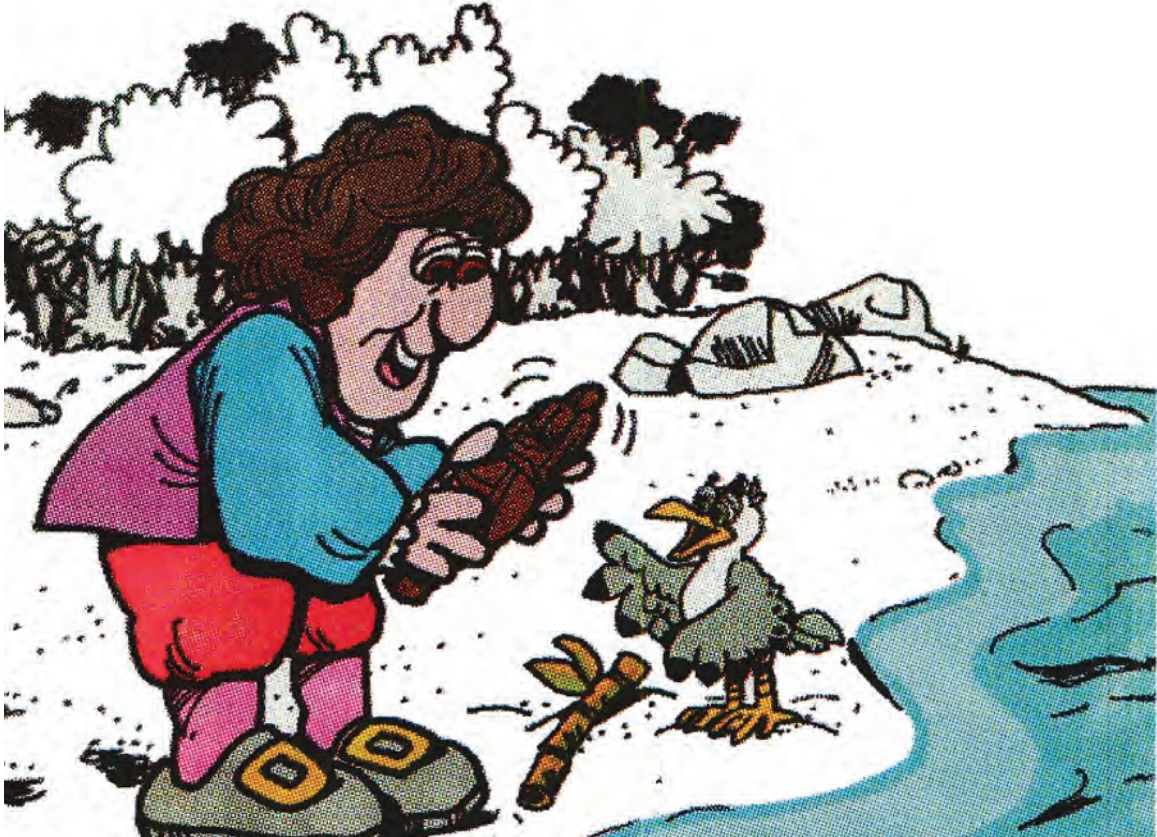
ların konuşabildiğini bilmiyordum,” dedi. Ardından da gülmeye başladı. Tabii ki martılar konuşamazlardı. Bu martı, kendisinin hayal gücünde canlandığı bir martıydı yalnızca. Bu martıyı konuşuran, aslında Christopher’in ta kendisiydi: Christopher, kendine bir uğraş yaratmış, bu yeni oyunuyla pek eğleniyordu. Gerçekte olmayan bir kuşla konuştuğunu hayal ediyordu. “Şey, Bay Martı...” dedi Christopher. “Ben aslında...” “Lütfen bana Gezgin de,” diyerek söze girdi kuş. “Bana bu ismi uygun görmüşler, çünkü benim en sevdiğim şey, uçarak dolaşmak, gezip görmek. Çok gezen çok görür ve bilgi dağarcığına yeni yeni şeyler katar, öyle değil mi dostum? Ben de mümkün olduğunca çok şey öğrenmek istiyorum ve bu öğrenme merakımdan ötürü, benim gözlemleme-

yi pek seven bir kuş olduğum söylenebilir!” “Gözlemlemek mi?” dedi Christopher. “Ben bu sözcüğün ne anlama geldiğini bilmiyorum, ama...” “Gözlemlemeyi sevdiğimi söylemek, benim pek meraklı bir kuş olduğum anlamına gelir,” dedi. “Ben gördüğüm her şey üzerine kafa yorardım, sonra da bunlar hakkında derinlemesine bilgi edinmeye çaba gösteririm.” Christopher, “Hımm...” dedi. “Sanırım ben de meraklı bir insanım. Yanıma geldiğin sırada ben de okyanusun diğer tarafında neler olabileceğini düşünüyordum.” Martı, “Bu harika!” diye haykırdı. “Bunu ne zaman araştırmayı düşünüyorsun?” Christopher, “Mümkün olan en kısa zamanda,” dedi. Martının tahmin ettiği gibi, Christopher büyüdükçe, okyanusun öbür tarafına olan merakı da büyüdü. Christopher artık devamlı gemilerle yolculuk yapıyor, sürekli haritaları ve bir-

takım çizimleri inceleyip duruyordu. Sonunda, kendisi de harita çizmeye başladı. Hayali dostu Gezgin Martı, bu gelişmelerden pek memnundu. Christopher, “Dünya ile ilgili olarak, sürekli yeni şeyler keşfediyorum,” dedi. “Bu da bana müthiş zevk veriyor!” Martı, neşeyle, “Bana da! Bana da!” dedi. Bir gün Christopher, Marko Polo’nun seyahatleri ile ilgili bir kitap okudu. Marko Polo, Hint Adaları olarak isimlendirilen, doğuda bir yerlere gitmişti. Kitapta, muhteşem saraylarda yaşayan imparatorlar anlatılıyordu. Kitap, Hint Adaları’nın çeşitli baharat, altın ve ipekle dolup taşıdığı yazıyordu. Christopher, içinden, “Ben de Marko Polo gibi Hint Adaları’na gitmek istiyorum,” diye düşündü. “Bütün bu harika şeyleri gözlerimle görmek istiyorum.” Bu olaydan kısa bir süre sonra, Christopher, kumsalda yürüyüş yapıyordu. Sahilde değişik görünümlü, oyma bir tahta parçası ile daha önce hiç görmediği bir bitki bulması, Christopher için hoş bir sürpriz oldu.

Bunlar, denizin dalgalarının kumsala taşıdığı şeylerdi. Christopher oyma tahta parçasını eline aldı, “Ne ilginç ...” dedi. “Daha önce buna benzer bir şey görmemiştim.” Gezgin Martı, “Ben de görmemiştim,” dedi. “Oysa ben öyle çok yerlere uçmuş ve öyle çok şeyler görmüş bir martıyım ki...” Christopher, tahtayı cebine koydu, sonra da bitki parçasını eline aldı. “Haydi gidelim Gezgin,” dedi. “Bu bulduklarınızla ilgili bir şeyler öğrenmeye çalışalım.” Christopher, hemen, ülkenin en bilge adamına koştu. Ama yaşlı bilge adam bile, tahta ve bitkiyle ilgili bir şey söyleyemedi. “Çok üzgünüm,” dedi yaşlı bilge adam. “Bunların ne olduğu ve nereden geldiği hakkında en ufak fikrim yok.” Christopher daha da meraklanmıştı. Kendi kendine, “Ama bir yerden geldikleri kesin...” dedi ve bu konu üzerinde oturup uzun uzun düşündü. Bir süre düşündükten sonra, oyma tahta ve bitkinin nereden gelmiş olduklarını bulduğunu sandı.

Siz biliyor musunuz?

“Kumsalda bulduklarım, okyanusun öbür ucundan gelmiş!” diye haykırdı. “Marko Polo’nun seyahatleriyle ilgili kitap, gerçek bir öykü. O, gerçekten de Hint Adaları’nı gezdi ve oralar gerçekten de daha önce hiç görmediği ilginç şeyler, tuhaf bitkiler ve ağaçlarla doluydu. En bilge kılavuzların söylediklerinin doğru olduğunu bir an için kabul edelim: Ya dünya gerçekten de bir elma gibi yuvarlaksa!” Gezgin Martı, “Ama hemen herkes, dünyanın bir tepsi gibi yamyassı olduğunu söylüyor,” diye itiraz etti. Christopher, “Peki ya yanılıyorlarsa?” dedi. “Ya dünya gerçekten de yuvarlak ise? Kumsalda bulduğumuz oyma tahta ve bitki, neden okyanusun öbür tarafından buraya gelmiş olmasın ki? Eğer okyanusun dalgaları onları buraya sürükleyebildiyse, neden biz de oraya gidemeyelim ki? Batı yönüne doğru yelken açabiliriz. Böylece Marko Polo’nun kara yoluyla doğu yönüne giderek ulaştığı yere, biz deniz yoluyla batı yönüne giderek varabiliriz!” Gezgin Martı, “Bu olağanüstü bir fikir!” diye haykırdı. Ancak hemen ardından, yüzünü sıkıntılı bir ifade gölgeleyiverdi. “Peki ama, ya Karanlık Denizi ne olacak?” dedi. “Bu seni korkutmuyor mu?” Christopher, itiraf etti: “Tabii ki korkutuyor,” dedi. “Ama çok merak ediyorum ve eğer gerçeğe ulaşmak istiyorsam, bazı riskleri göze almam gerekir!” Gezgin Martı, “Bir insan, doğru inandığı şeyi yapmak zorundadır,” dedi.

“Dünyanın yuvarlak olup olmadığını kendin keşfetmek istiyorsun madem, öyleyse yapmak zorunda olduğun neyse, bunu yapmalısın. Ama okyanusun kenarına kadar gidebilmek için gemilere ve bu uzun yolculuk için de malzemelere ihtiyacın olacak. Bunlar için de para gerekli.” Christopher, “Sadece kralların ve kraliçelerin bu kadar çok parası vardır,” dedi. Böylece Christopher, hem kendi ülkesinin, hem bitişik ülkelerin hükümdarlarıyla görüşmek üzere yola çıktı. Hiç kimse Christopher’ e yardımcı olmayı isteyecek kadar meraklı değildi.

Ama sonra, Christopher, İspanya Kraliçesi İabella ve İspanya Kralı Ferdinand ile tanıştı. Kral ve kraliçe, “Hint Adaları’na giden bir deniz yolunun bulunması müthiş bir şey olur,” dediler. “Belki sana yardımcı oluruz. Ama önce bunu bir süre düşünmemiz gerekecek.” Böylece, Christopher Columbus, Kral Ferdinand ve Kraliçe İabella’nın bunu bir süre düşünmeleri için beklemeye başladı. Christopher bekledi, bekledi ve bekledi... Christopher, tam altı yıl bekledi! Tabii ki, Christopher, bu arada haritaları incelemeye, bu konuda kitaplar okumaya ve gemilerde de çalışmaya devam etti; böylece, zamanı geldiğinde, yolculuğa hazır olacaktı.

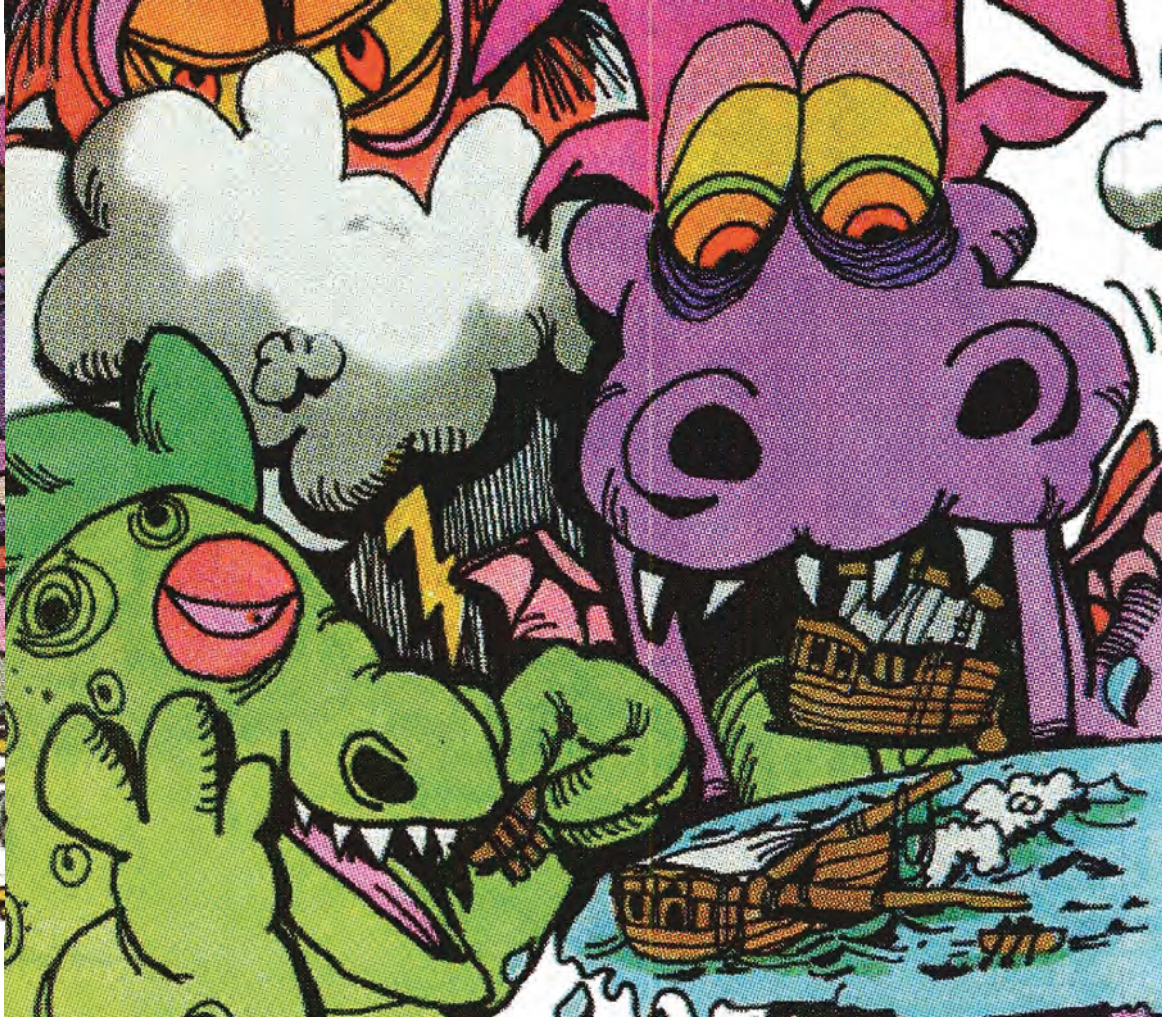
Ama arada sırada da olsa, umutsuzluğa düştüğü oluyordu. Kendi kendine, hep şu soruyu sorup duruyordu: “Bu insanların hiçbirinde, birazcık olsun merak yok mu? Okyanusun diğer tarafında neler olduğunu öğrenmek istemiyorlar mı?” Christopher tam umudunu yitirdiği sırada, haber geldi.

Kraliçe İabella, okyanusun görünmez tarafını iyice merak etmeye başlamıştı.

Kraliçe, Christopher Columbus'a tam üç gemi veriyordu: Bu gemilerin isimleri Nina, Pinta ve Santa Maria idi. Dahası, Kraliçe İsabella, bu uzun seyahatte gerekli olacak tüm malzemeleri de karşılıyordu. İlk başta, Christopher, müthiş sevinmişti. Fakat sonra, gemilere sahip olmanın, aslında bu işin en kolay tarafı olduğunu anladı. Sizce, bundan daha zor olan şey ne olabilirdi? Bu yolculuğa çıkmayı göze alacak denizcileri bulmak, gemileri bulmaktan bile zor olacaktı. Doğrusunu söylemek gerekirse, bu hemen hemen olanaksız gözüküyordu. Columbus, Hint Adaları'na giden deniz yolunu açıkladı denizcilere. Onlara rica etti, gönül almaya çalıştı ,sonunda yalvardı bile. Peki, tüm açıklamalar ve yalvarmalardan sonra denizciler, okyanusun diğer tarafına yapılacak bu yolculuğa katılmak için sıraya mı girdiler dersiniz? Hayır!

Hem de kesinlikle hayır! Denizcilerden birisi, arkadaşlarını uyarıyordu: “Asla Hint Adaları ‘na varamayız! “

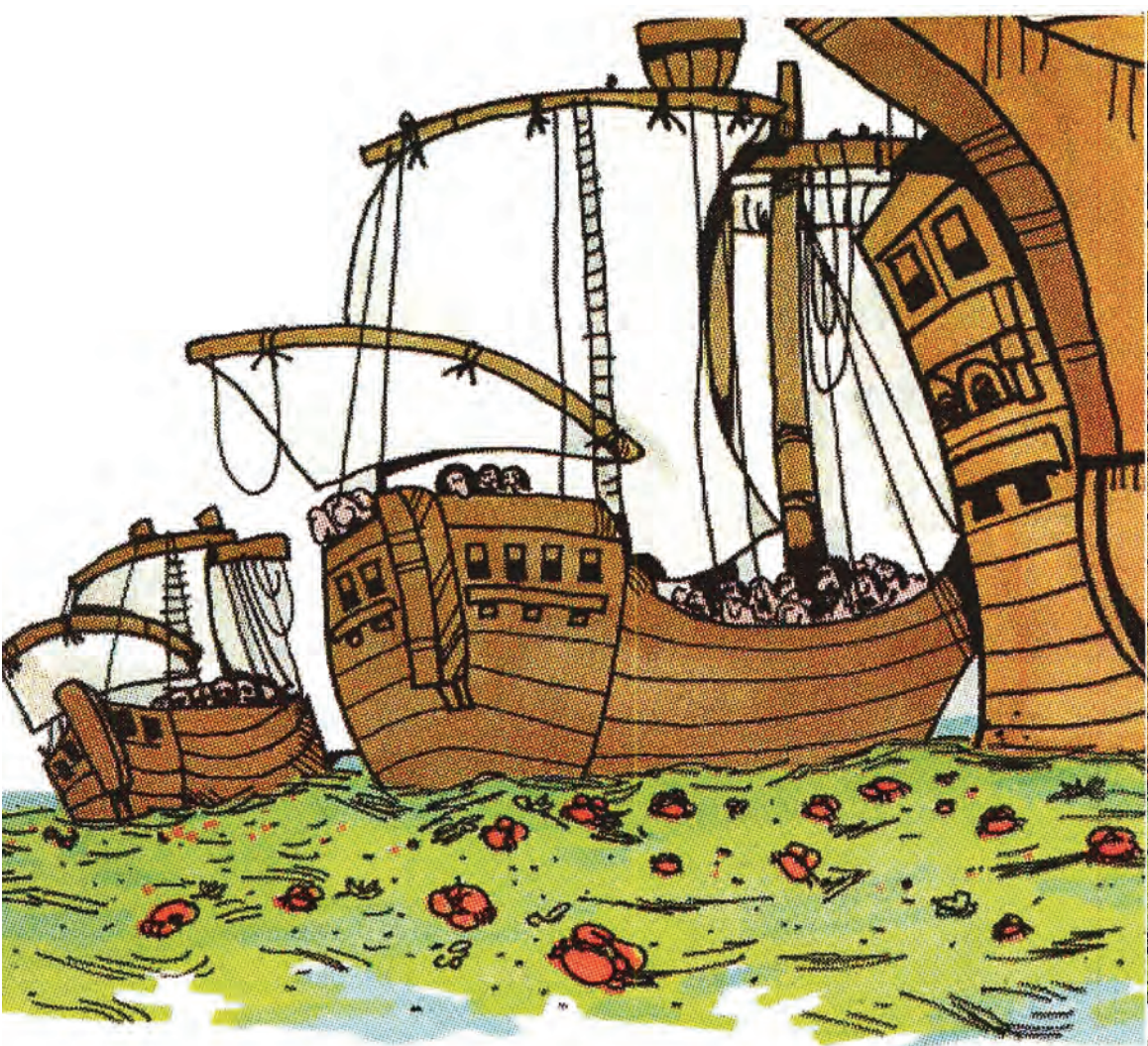
Bir başkası, “Karanlıklar Denizi’nin ötesinde, korkunç canavarlar var!” Üçüncü bir denizci de, “Orada gemileri bir lokmada yutabilen dev canavarlar var!” dedikten sonra, korkudan inlemeye başladı. Dördüncüsü ise, “Canavarlar bizi yutmayacak olsalar da, fazla uzaklaşınca, yine de sonumuz geldi demektir,” dedi. “Dünyanın tepsi gibi yamyassı olduğunu hiç unutmayın. Eğer kenarından düşersek, sonsuza dek kaybolmuş olacağız.”

Bu noktada, Columbus çok yerinde bir soru sordu: “Bu güne kadar hiç kimse oralara doğru yelken açmadıysa, nasıl olur da birileri canavarlar ya da dünyanın kenarı hakkında bilgi sahibi olabilir?” Denizcilerden biri, “Adam doğru söylüyor!” diye bağırdı. “Neyin doğru, neyin yalan olduğunu bilmek istiyorsak, kendimiz gidip öğrenmek zorundayız. Bu konuşulanlar beni öyle meraklandırdı ki, artık buralarda durmam mümkün değil. Gidip her şeyi kendi gözlerimle görmezsem, meraktan çatlarım! Hepinize şu kadarını söyleyeyim ki, ben bu yolculuğa çıkıyorum!”

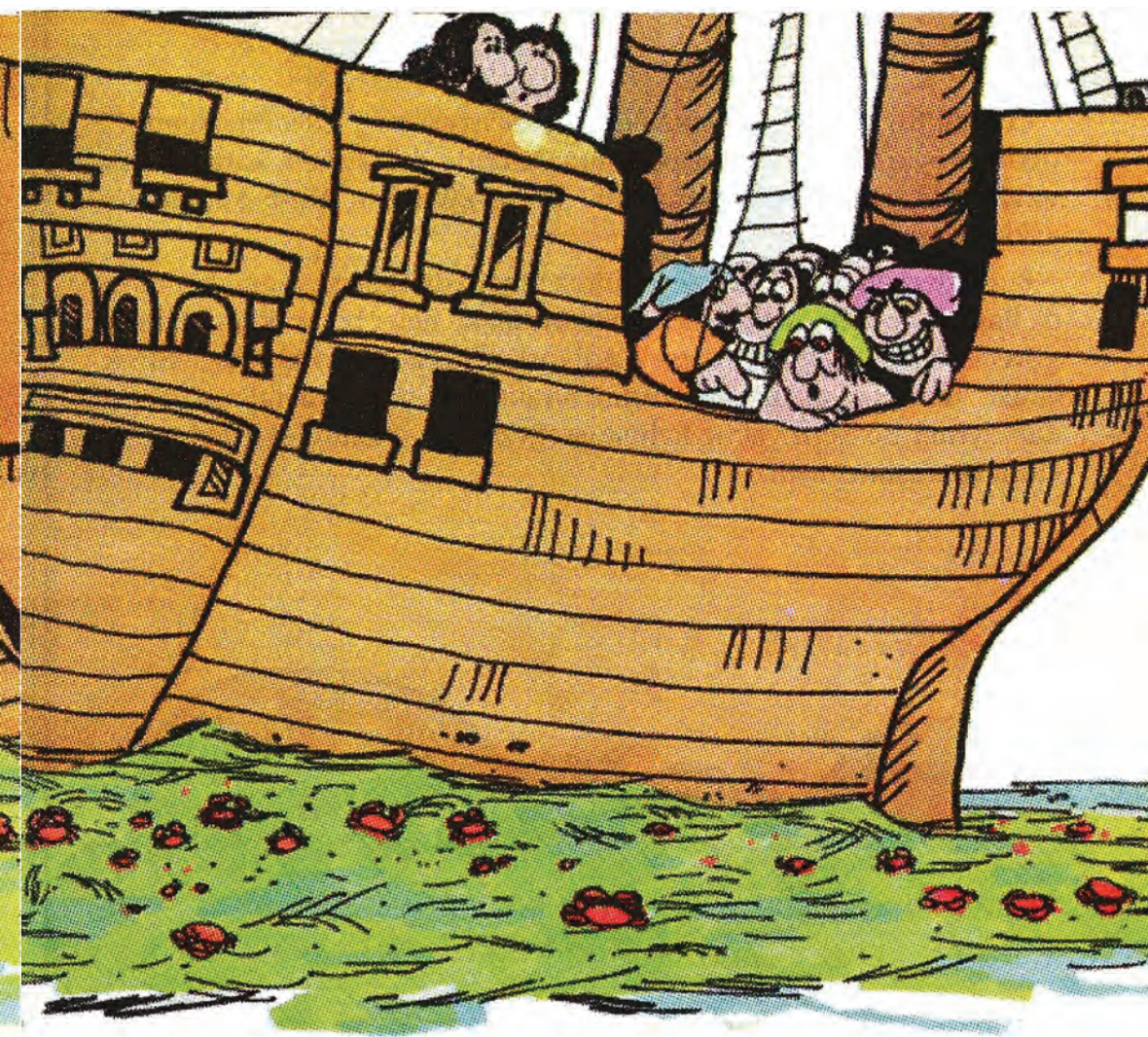

“Columbus, “Aferin sana!” dedi. “Belki bilmek isteyeceğiniz bir şey daha var. Kraliçe İsabella, benimle bu yolculuğa çıkacak herkese büyük ödüller verecek.” Böylece tayfalar Columbus ile bu uzun yolculuğa çıkmayı kabul ettiler. Christopher Columbus, sonunda ekibini kurmuştu. 3 Ağustos 1492 tarihinde, bu üç gemi İspanya’nın Palos limanından denize açıldı. Columbus, umut doluydu. Bu yolculuğun başarıyla sonuçlanacağından o kadar emindi ki, beraberinde Hint Adaları’nın hükümdarlarına sunmak üzere Kraliçe İsabella ve Kral Ferdinand’dan mektuplar bile götürüyordu. Gemiler batı yönüne doğru yelken açıldılar. Gittiler, gittiler, kara gözden kayboluncaya kadar engin sularda yol aldılar. Şimdi hangi yöne baksalar, göz alabildiğince uzaklarda yalnızca deniz

vardı. Gemideki herkesin üzerine bir sessizlik çökmüştü. Adamlar, bugüne kadar hiçbir geminin denizde bu kadar açılmadığını biliyorlardı. Birdenbire, adamlardan biri dehşet içinde haykırdı! Adam, “Bakin, deniz yosunlarından oluşan bir okyanus!” diye bağıyordu. “Gemilerimiz deniz yosunlarından okyanusun tam içine girmek üzere!” İkinci bir adam, “Bizi yakalayacak!” diye bağıyordu . “Deniz yosunlarının pençesinden asla kurtulamayacağız!” Adamın söyledikleri, hepsine gerçek gibi geliyordu.

Okyanusun yüzeyi göz alabildiğince yosunla kaplıydı. Deniz-

ciler, yosun köklerinin okyanusun dibinde olduğundan emindiler. Gemileri bunlara takıldığında, bir daha asla kurtulamayacağını düşünüyorlardı. Christopher, “Sakın korkmayın,” dedi. “Şu yosunlara dikkatle baksanıza! Kökleri yok bile. Sadece suyun üzerinde öylece yüzyüyor. Gemilerimiz, kolaylıkla içinden geçebilir.” Gerçekten de, gemiler kolaylıkla geçip gittiler! Gemiler yol aldıkça, Columbus, ilginç bir şey fark etti. Bir avuç yosunu denizden çıkarttı ve bunu denizcilere gösterdi.

Sizce denizciler ne gördüler?

Columbus, “Yosunların içindeki řu minik ıstakozu görüyor musunuz?” dedi. “Böyle minik canlılar yosunun üstünde dolaşırken, karanın çok uzaklarda olması mümkün mü? Bana güvenin. Hint Adaları’na yaklaşmaya başladık.” Bu sözleri duyunca, denizciler biraz rahatladı. Dahası, meraklanmaya da başladılar. Hint Adaları’na vardıkları zaman neler bulacaklarını, neler göreceklerini düşünüp merak ediyorlardı.

Columbus, minik ıstakozu tekrar yosunların üzerine bıraktıktan sonra, tayfaların yanından ayrılıp bir süre yalnız kalma isteği duydu. Yüzündeki ifade, çok ciddi ve düşünceliydi. Christopher, Gezgin'e, "Umarım o minik ıstakoz, gerçekten de bir kara ıstakozdu," dedi. "O kadar uzun süredir denizdeyiz ki... Bazen, ben bile acaba bir daha toprak yüzü görebilecek miyiz diye düşünüyorum içimden." Gezgin, "Daha önce denemediğin bir şeyi ilk defa denediğinde, biraz ürkme ve tereddüte düşmek doğaldır," dedi.

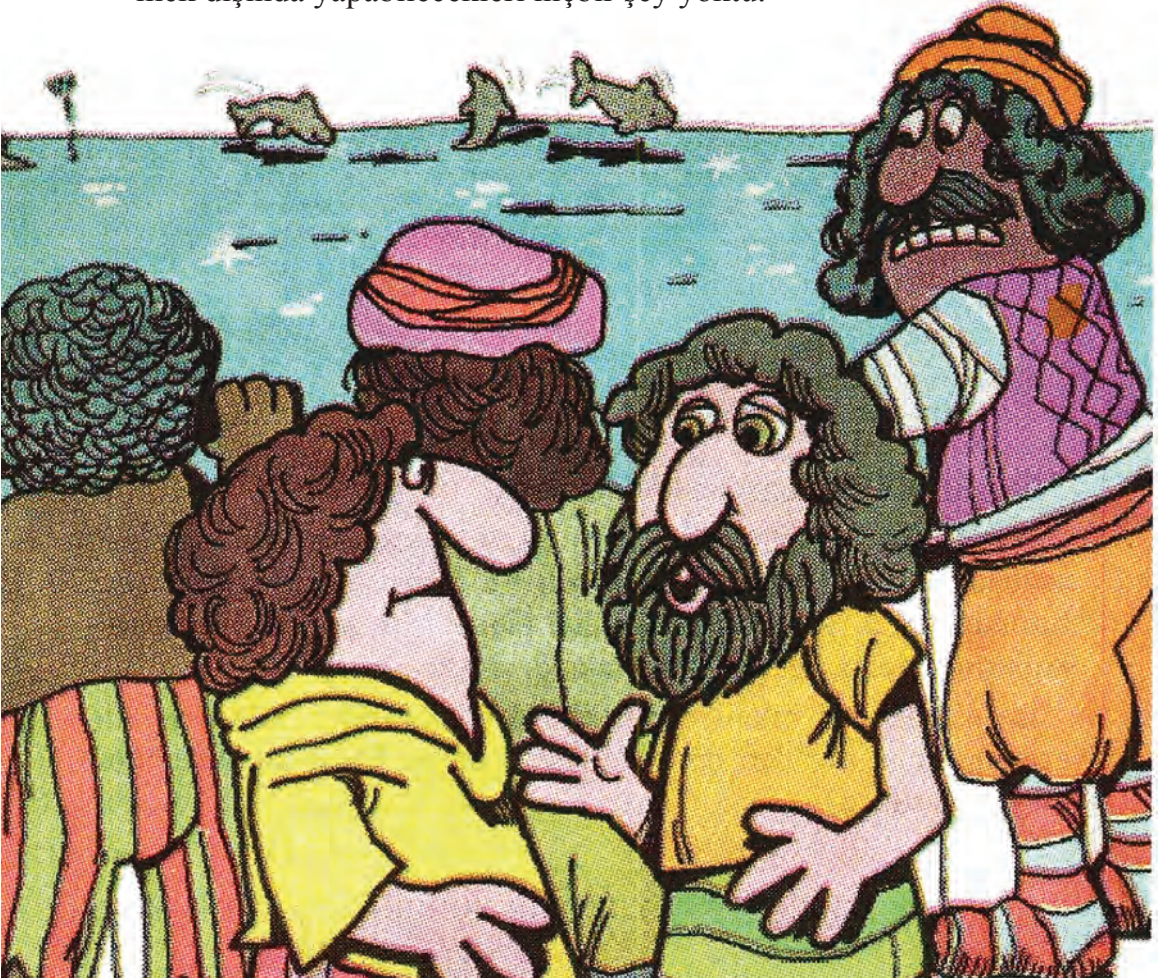

“Ama iyi ki senin gibi cesaret sahibi ve merak duyan insanlar var Christopher. Aksi halde, asla yeni şeylerle ilgili bilgi edine-
mezdik!” Christopher, Gezin’le biraz daha sohbet etmek isterdi ama birden büyük bir gürültü duydu. Gemi, ayaklarının altında sallanmaya başladı. Hiç beklenmedik bir şekilde, korkunç bir fırtına çıkmıştı. Gemilerin etrafında kopan bu korkunç fırtına öyle kuvvetliydi ki, tayfalar geminin güvertesinde oradan oraya savruluyorlardı. Fırtına, zavallı Gezin’i yakaladığı gibi, gemi direk-

lerinden birine vurdu. Christopher, Gezin'i yakaladı ve sıkı sıkı tuttu. Rüzgarın uğultusundan, Christopher'ın sesi zor duyuluyordu: "İyi misin?" diye bağırdı. Gezin, "Galiba kanadım kırıldı!" dedi. Gemideki adamlar, rüzgar onları öfkeli bir canavar gibi sağa sola savururken, can havliyle halatlara ve güverte parmaklıklarına tutunuyorlardı. Sonra fırtına geldiği gibi ani bir şekilde kesiliverdi. Kudurmuş deniz, bir göl kadar sakinleşti şimdi. Tayfalardan hiç çıkmıyordu. Korku içindeydiler. Rüzgarın hiç esmemesinin, tayfaları neden dehşetli fırtına kadar korkuttuğunu biliyor musunuz?

Evet, bildiniz. Rüzgar yelkenleri şişirmedikçe, gemilerin sular-
da yol alması mümkün değildi. Böylece, Columbus'un üç gemisi,
okyanusun ortasında, sakin suların üzerinde öylece duruyordu.
Tayfalar huzursuzdu. Kendi aralarında fısıldaşmaya başladılar.
Aralarından bir tanesi, "Hiçbir zaman vatanımıza dönemeyece-
ğiz," dedi. "Burada, okyanusun ortasında, açlık ve susuzluktan
ölmeye mahkumuz." Bir başkası, "Keşke Columbus okyanusa
düşse," dedi. Üçüncü bir tayfa, "Sakın bir daha böyle bir şey söy-
leme!" diye bağırdı. "Columbus kılavuzluk etmezse, ülkemize bir
daha gerçekten dönemeyebiliriz!" Böylece denizciler yunus ba-
lıklarının gemilerin etrafında oyun oynamalarını izlediler. Bekle-
mek dışında yapabilecekleri hiçbir şey yoktu.

Columbus da onlar gibi, gerginlik ve üzüntü içinde bekliyordu. Gezin de aslında Christopher'in kendi yarattığı hayali bir martı olduğu için, Columbus ile birlikte kamarada, rüzgarın esmesini bekliyordu. Christopher, sesli düşünmeye başladı, "Daha ne kadar kalacağız bu bilinmeyen denizin ortasında?" Gezin, "Bunu bilemeyiz," dedi. "Bunu önceden kestirmenin bir yolu da yok. İşte bu yüzden durumumuz pek ürkütücü ya zaten."

Aradan günler geçti. Sonunda, yu-
muşacık bir meltem esmeye başladı.
Kısa sürede, deniz, gemilerin yeniden
yola koyulması için uygun duruma geldi.
Columbus'un gemileri tekrar okyanusta yol almaya başlamıştı.
Minik dalgalar gemiye çarpıp duruyordu. Güvertede, tayfaların
kahkaha sesleri çınlamaya başladı. Herkesin morali yerine gel-
mişti. Hint Adaları'na varıldığı zaman, nelerle karşılaşacaklarını
çok merak ediyorlardı. Gezgin'in kırılmış kanadı bile ilk günler-
deki kadar acı vermiyordu. Yeniden uçacağı günlerin pek yakın
olduğundan emindi. Böylece gemiler, günlerce, iyi sayılabilecek

bir hızla yol aldılar. Sonra, herkesin umutla beklediği o ses duyuldu. Gemilerin birinden, top atışının gümbürtüsü geldi. Tayfalar-
dan biri, “Kara! Kara göründü!” diye bağırdı. Ama Christopher
ve diğer adamlar ufka baktıklarında, karadan eser yoktu. Ufukta
kara gördüğünü zanneden tayfa, yanılmıştı. Demir atabilecekleri
güvenli bir liman yoktu. Üzerine basabilecekleri bir karış toprak,
dinlenebilecekleri bir yer yoktu. Sadece deniz vardı. .. Göz alabil-
diğince uzanan deniz. Gemiler yol almaya devam etti. Columbus
ve ekibinin yapabileceği başka hiçbir şey de yoktu zaten. Ama
şimdi tayfaların hissettiği korku değildi. Ayrıca, artık merak da
duymuyorlardı. Sizce, gemideki adamlar kendilerini nasıl hissediy-
yorlardı? Gemideki adamlar kendilerini çok kızgın hissediyorlar-
dı! Öfkeyle bağırarak, Columbus’a, “Eve gitmek istiyoruz!” dedi-
ler. “Bu gemilerin rotasını geldiğimiz yöne çevirmezsen, bunu biz
yapacağız!” Gezgin, içinden, “Bu, gemide isyan demek!” dedi.
Columbus, “Bunu yapacak olursanız, hapse girersiniz!” diye ba-
ğırdı. Adamlar, “Umurumuzda değil!” diye karşılık verdiler. Co-
lumbus, çaresiz, tayfaların içindeki merak hissini uyandırmaya ça-
lıştı : “Okyanusun diğer ucunda neler olduğunu öğrenmek istemi-
yor musunuz?” diye sordu. “Eve döndüğünüz zaman, çocukları-
nıza, torunlarınıza, deniz yoluyla Hint Adaları’na giden ilk kişiler

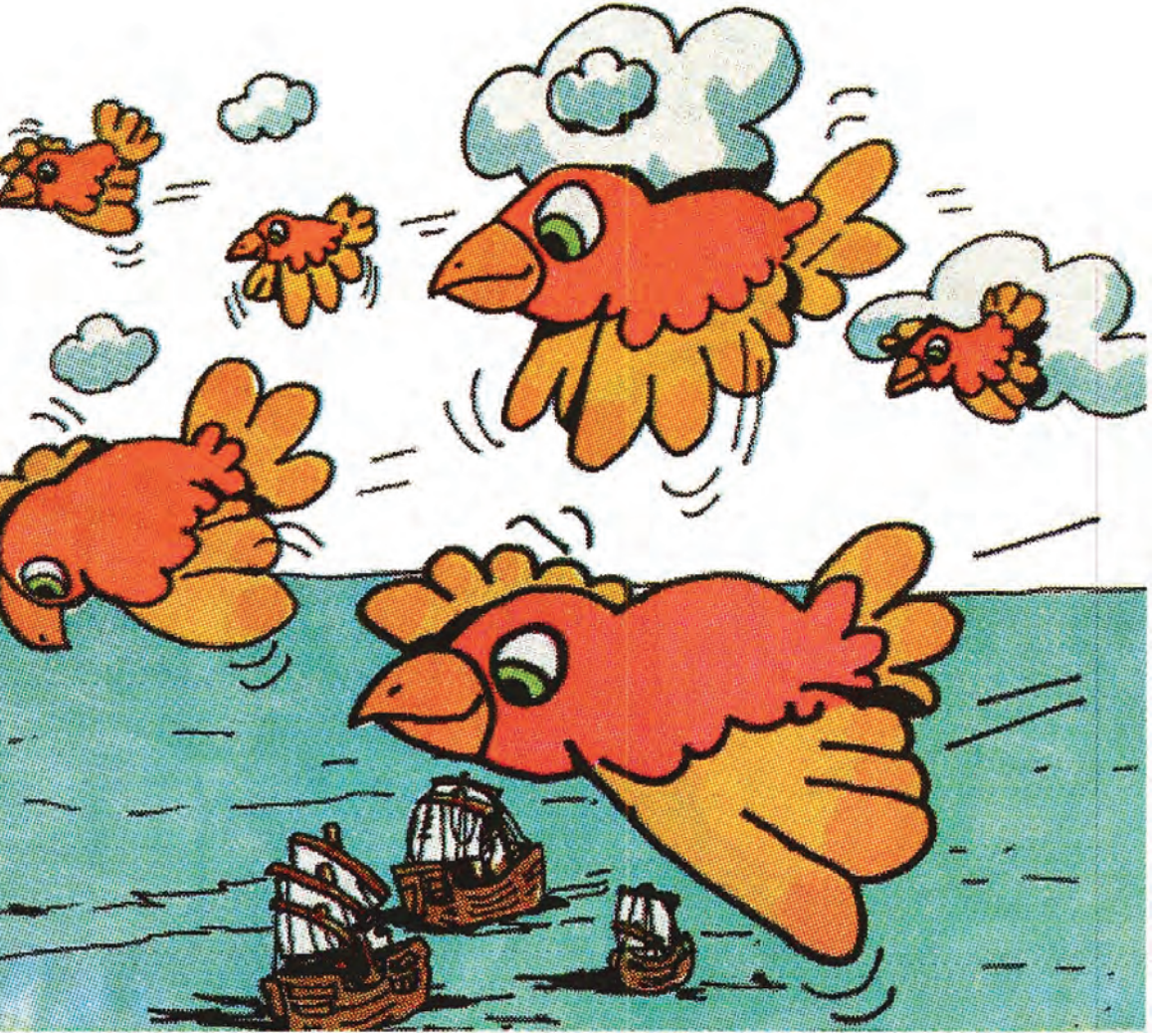
olduğunuzu, göğsünüzü gere gere anlatmak istemiyor musunuz?” Denizciler yanıt olarak, “Eğer şimdi geri dönmezsek, çocuklarımızı, torunlarımızı bir daha göremeyebiliriz,” dediler. Columbus, “Haydi, üç gün daha yol almayı deneyelim,” dedi. “Eğer bu üç gün içerisinde karayı görmezsek, o zaman size söz veriyorum, geri döneceğiz.” Gemiciler biraz söylendiler ama üç gün daha yola devam etmeyi kabul ettiler. Gemicilerden bir tanesi, “Dünyanın bitiği yere yaklaşıyor olmalıyız,” dedi. Kulaklarını kabartarak, okyanusun, dünyanın kenarından bir şelale gibi dökülmesinin sesini duymaya çalıştı. Gemiciyi önce bir titreme aldı. Ardından umut dolu bir sesle, “Henüz hiçbir şey duyamıyorum,” dedi. “Suların dünyanın kenarından dökülmesinin sesi gelmiyor olabilir ama görünürde kara da yok. Göz alabildiğince deniz var yalnızca... Eğer gerçekten ileride kara var ise, doğrusu bizi nasıl bir yerin bekle-

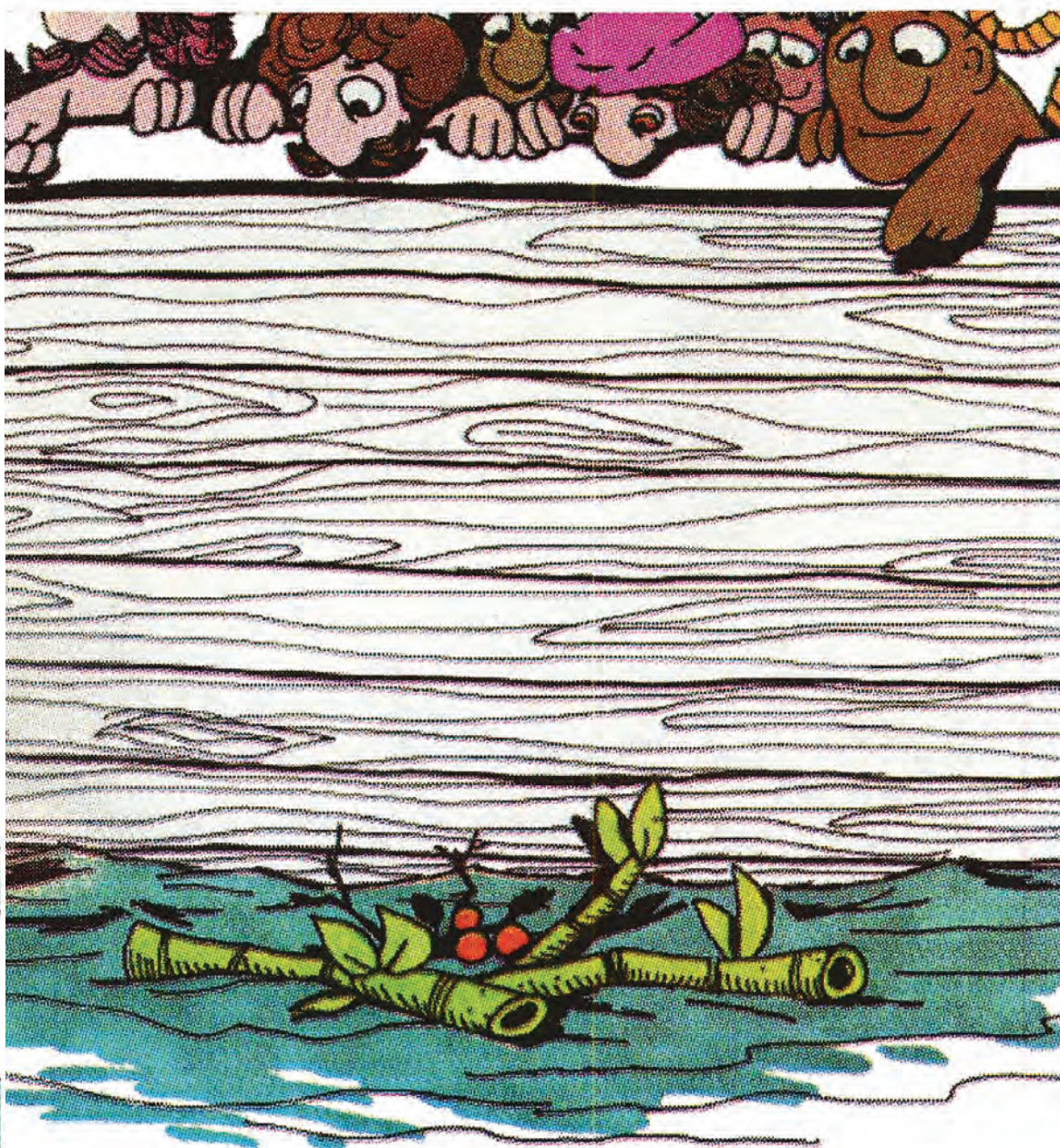
diğini pek merak ediyorum. Bu, Hint Adaları mı olacak? Orada altın saraylar var mı acaba?” Üçüncü bir adam, “Ben, ileride kara bulacağımızı hiç sanmıyorum,” dedi. “Geri dönmek zorunda kalacağız.” Adamlar birdenbire, yükseklerden gelen bir ses duydular. Bu, hem yumuşak, hem telaşlı, hem de çırpıntılı bir sestti.

Sizce, tayfaların duyduđu bu ses, neyin sesi olabilirdi?

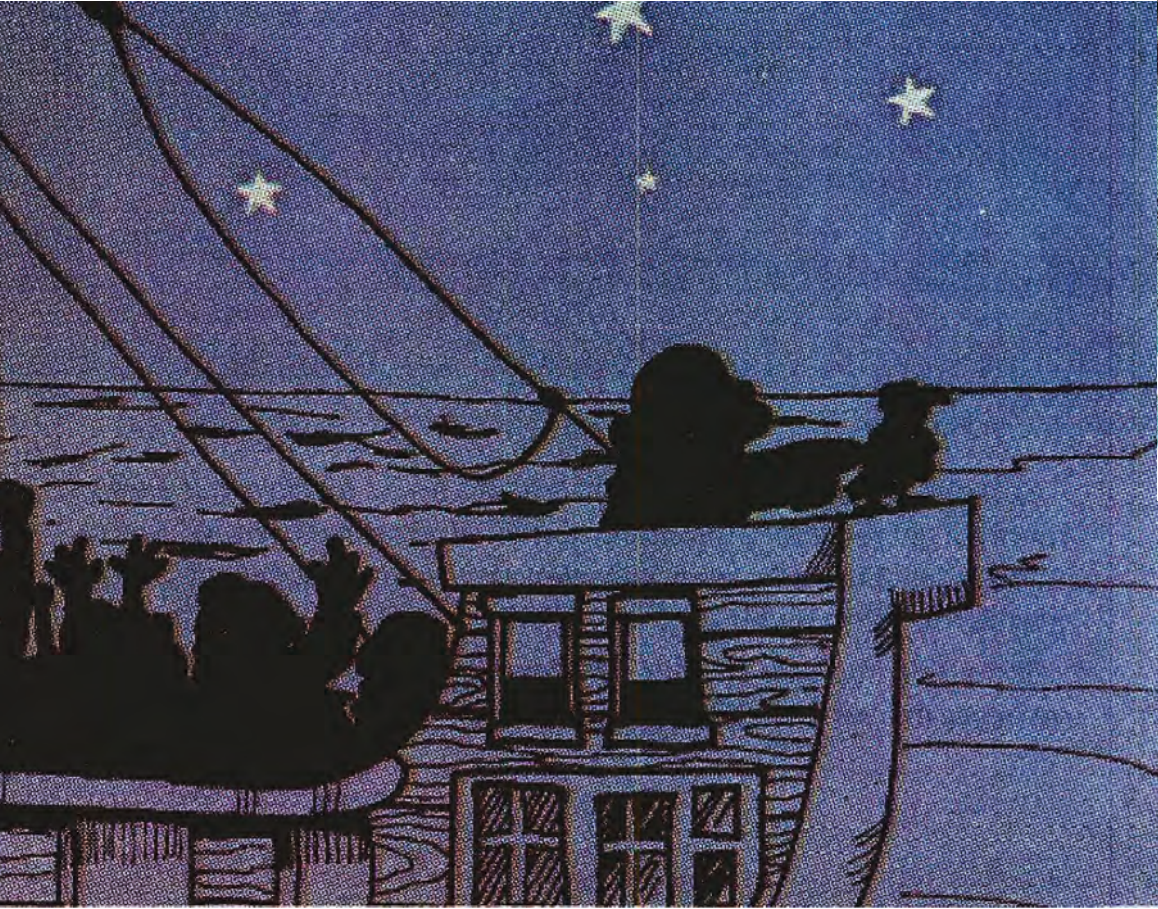
Adamlardan biri, “Kuşlar!” diye sevinçle bağırdı. Gezgin, “Sonunda!” diye haykırdı. “Bu, karaya yaklaştığımızın işaretidir! Karaya yaklaştık!” Tayfalar sevinç çığlıkları attılar. Gezgin’in söylediklerini onlar da biliyordu. Kuşlar, uzun süre okyanusun üzerinde uçamazlardı. Kuşların inip kanatlarını dinlendirebilecekleri bir yere ihtiyaçları vardı. Artık gemiler, karaya yakın bir yerlerdeydi. Böylece gemiler, rotalarını değiştirerek, kuşları izlemeye başladılar. Artık güvenli bir yere bu kadar yaklaşıncaya, gemicilerin merakı yine iyice kabarmaya başlamıştı. Nasıl bir yerdi acaba burası? Şu kadarını gayet iyi biliyorlardı:

Burası, ağaçları, çalılıkları ve bol yeşilliği olan bir yerdi. Gemciler bundan emindiler, çünkü suyun üstünde yüzen bir sürü ağaç dalı, yaprak ve minik kırmızı yaban böğürtleni gördüler. Tayfaların içleri kıpır kıpırdı, yerlerinde duramıyorlardı. Heyecanla, “Karaya ulaşmamıza az kaldı,” dediler.

Karanlık bastırđı ama kimsenin gözüne uyku girmiyordu. Herkes merakla güverteye toplanmış, denizi dikkatle izliyordu. Sonra, tayfalardan biri, denizden yükselen simsiyah ve kocaman bir şey görüverdi. Yoksa bu bir canavar mıydı? Top atıldı. Top sesi duyulur duyulmaz, gemilerdeki adamlar merak ve heyecan içerisinde güverteye koştular. “Kara göründü!” diye bağışmaya başladılar. “İleride kara var!” Nihayet kara görünmüştü işte! Sulardan yükselen küçük bir ada, ileride onları bekliyordu. Her üç geminin bayrakları çekildi. Sonra tekrar top atıldı. Top atışının sesi, gecenin sessizliğinde öyle bir gümbürdedi ki, uyuyan ay bile sanki uykusundan uyandı. Belki de ay, gökyüzünden bakıp bu insanların ıssız denizde ne aradıklarını ve neden bu kadar çok gürültü yaptıklarını merak ediyordu.

Columbus, Gezin'e. "Bu harika. öyle değil mi?" dedi. "Son zamanlarda buraya ulaşamayacağımızı düşünmeye ve doğrusu korkmaya da başlamıştım. Acaba burası nasıl bir yer? Çok merak ediyorum." Yüreğinde kıpır kıpır merak duyan tek kişi Columbus değildi. Gemideki herkes güverteye toplanmış, adayı seyrediyordu. Gemideki tüm adamların sabahı zor edecekleri belliydi.

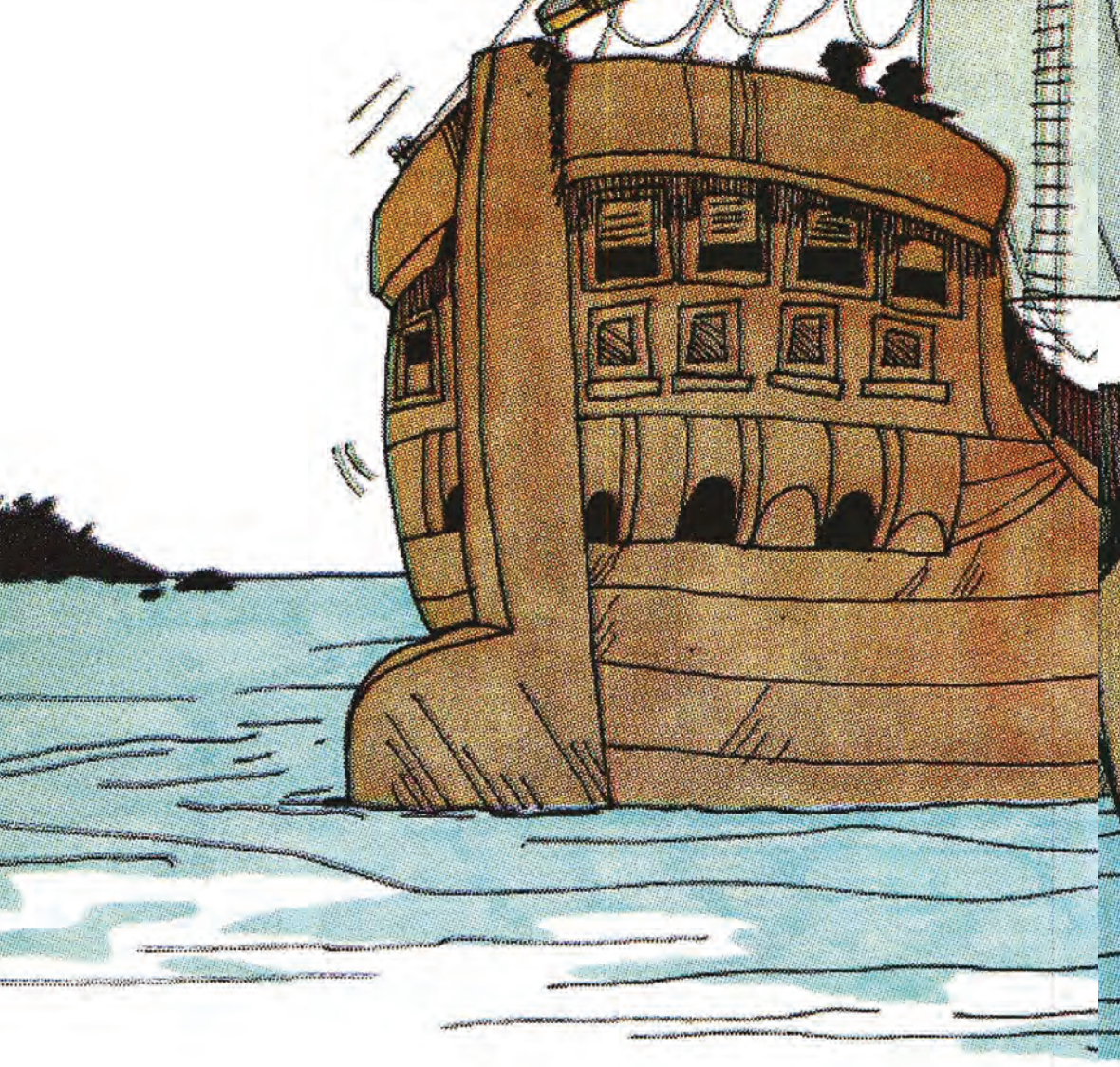
Günün doğmasıyla birlikte, birkaç tayfa eşliğinde Columbus, küçük bir kayığa bindi. Gezin de kayığın kenarına kondu ve adaya doğru kürek çekmeye başladılar. Columbus, eliyle paltasının iç cebini yokladı. Kraliçe İsabella'nın, Hindistan ve Çin hükümdarlarına teslim etmesi için Columbus'a verdiği bu mektuplar çok önemliydi. Fakat Christopher Columbus'u büyük bir sürpriz bekliyordu. Kumsalda, onları karşılamaya gelen tek bir imparator yoktu. Daha doğrusu, kumsalda onları karşılamaya gelen hiç kimse yoktu!

Columbus'un gördüğü şeyler, beyaz kum, mavi bir gökyüzü ve tek tük çalılıklardı. Columbus, Gezgin'e, "İtalya'dayken, dalgaların kıyıya sürüklediği bitkilerin aynısı bunlar," dedi. "Haklıymışım. Anımsarsan, o bitkilerin okyanusun öbür ucundan geldiklerini söylemiştim."

Tam bu sırada, çalılıkların arkasında kıpırtılar hissetti Columbus. Çalılıkların arkasında saklanan biri vardı! Çalılıkların arkasından, kızılkahverengi tenli insanlar çıkıp Columbus'a dost eli uzattıklarında, Columbus, "Bunlar Hintli olsa gerek," diye düşündü. "Ten rengine bakılırsa, yeni arkadaşlarınıza 'Kızılderili' de diyebiliriz!"

Columbus, çok doğal bir hataya düşmüştü. Hindistan'a geldiklerini sanıyordu. Dolayısıyla, bu insanlar her ne kadar Marko Polo'nun kitaplarında tanımladığı sarı tenli insanlara benzemiyor olsalar bile, Christopher, onların Hintli olduğunu sanıyordu. Ama siz, Columbus'un gerçekten nereye gelmiş olduğunu biliyorsunuz, öyle değil mi?

Evet, bildiniz! Columbus, Amerika'ya ulaşmıştı! Columbus, Amerika kıyılarına çok yakın olan San Salvador adasındaydı.

Yerli halk, Columbus ve ekibine dostça davrandı. Konuklarına adayı gezdirdiler. Ayrıca, kayıkla komşu adaları da gezdiler. Columbus'u İmparatorlarla tanıştıramadılar ya da altından yapılmış görkemli kentler gösteremediler. Bunun nedeni gayet basitti: Adalarında böyle şeyler yoktu! Columbus, Gezgin'e; "Biraz hayal kırıklığına uğradım doğrusu," dedi. Gezgin, artık iyileşmeye başlamıştı. Kanadındaki sargıyı da çıkarmışlardı. Kocaman bir

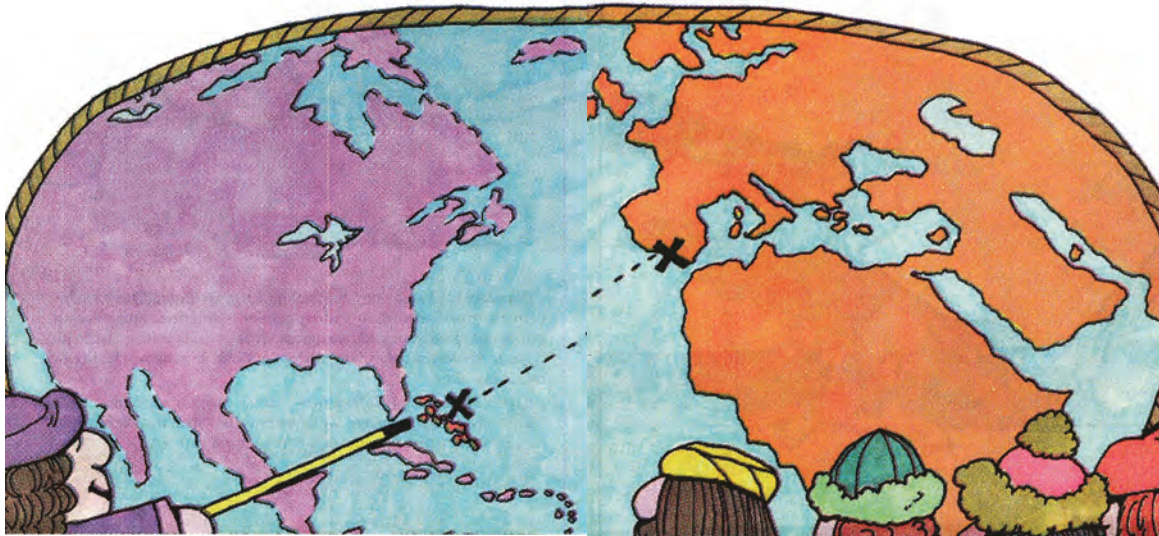

kahkaha attı. “Merak ettiğın şeylerin yanıtını aramaya başlarsan, her zaman beklediğın yanıtı bulamayabilirsin,” dedi. “Bu, olayın en eğlenceli yanıtıdır.” Columbus, “Kraliçe İsabella’nın da eğleneceğini umuyorum,” dedi. “Sanırım, bulduklarımız Kraliçenin de hoşuna gidecektir.” Ve böylece, birkaç ay boyunca bölgeyi inceledikten sonra, Columbus ve ekibi ülkelerine dönmek üzere yelken açtılar.

Kraliçeye gösterecekleri çok ilginç şeyler vardı. Bunlardan bazıları, daha önce hiç görmedikleri ağaç ve bitki türleriydi. Yerli halktan bazıları Columbus'a eşlik etti. Onlar da okyanusun diğer ucunda neler olduğunu öğrenmek istiyorlardı.

İspanya'ya dönüş yolculuğu çoğunlukla fırtınalı denizlerde geçti. Sonunda, denizin öbür ucundan getirdikleri ilginç eşyalarla, İspanya'ya ulaştılar. Gemidekiler gururla, "Başardık!" çığlıkla- rıyla İspanya topraklarına ayak bastılar. "Vazgeçip geri dönmedik biz Columbus'la kaldık ve yeni bir ülke keşfettik! " Gemiciler koşa koşa dünyanın kenarından aşağı düşmediklerini haber ver- mek üzere ailelerinin yanına gittiler. Ailelerine, komşularına, ca- navarlar tarafından saldırıya uğramadıklarını, dahası denizlerde hiç canavar olmadığını anlattılar.Christopher Columbus, hemen kraliçenin huzuruna çıktı.

Kraliçe İsabella'ya, "Okyanusun diğer tarafını gördüm," dedi. "Olağanüstü ilginç, yepyeni bir ülke keşfettim. Sizin için keşfet- tiğim bu yeni yerden birçok ilginç şeyi beraberimde getirdim." Bu sözlerden sonra Columbus, Kraliçe'nin danışmanlarına, kendi çizdiği bir haritayı gösterdi. Bu harita, daha önce çizilmiş hiçbir haritaya benzemiyordu. Üzerinde okyanus vardı ve okyanusun di- ğer ucunda görmüş olduğu adaları resmetmişti Columbus.

Columbus, “Bunun gerçeğe uygun bir harita olduğunu biliyorum,” dedi. “Bu yolculuğu tamamlayıp adaları kendi gözlerimle gördükten sonra çizdim. Özellikle belirtmek istediğim bir şey var: Daha önce hiç kimsenin keşfetmediği başka yerler olduğundan da eminim. Henüz keşfedilmemiş bu bölgelerin haritalarını kimler çizecek? Bu bilinmeyen yerleri araştırarak, keşfedecek kadar merak sahibi insanlar kimler?” Kraliçe, “Ben bir denizci olmayabilirim...” dedi. “Ama çok meraklı bir insanım. Size yardımcı olacağım. Keşfettiğiniz yeni dünyaya istediğiniz kadar sık gidip gelebilmeniz için ne gerekiyorsa yapacağım.” O anda bile, Columbus ne kadar büyük bir keşif yapmış olduğunun farkında değildi. Columbus’un yolculuğuna kadar, Avrupa’da hiç kimse, okyanusun diğer tarafında iki büyük kıtanın olabileceğini düşünmemişti. Bu iki kıta, Kuzey Amerika ve Güney Amerika idi.

Bundan sonraki yıllar içerisinde, meraklı kraliçenin desteğiyle, Christopher, Amerika'ya üç seyahat daha gerçekleştirdi. Meraklı bir insan olmaya devam etti. Yeni yeni şeyler öğrenmeye, yeni yeni şeyler keşfetmeye olan büyük arzusu hiç azalmadı. Araştırmalarından hiçbir şey çıkmadığı zamanlarda bile, bir şeyler araştırıyor olmanın kendi başına çok eğlenceli bir uğraş olduğunu bildiği için, Christopher mutluymdu. Christopher'in sonsuz bir öğrenme ve keşfetme merakı olduğu için, daha sonra yapılacak keşifler için de meraklı insanlara yol açıldı. Meraklı bir insan olduğu için, hiçbir zaman Christopher Columbus'u unutmayacağız. Şimdi belki siz, merakın, sizin kendi yaşamınızdaki yeri ile ilgili, biraz düşünmek isteyebilirsiniz.

Hakkında daha fazla bilgi sahibi olmayı isteyebileceğiniz bir şeyler var mı? Kuşkusuz, herkes meraklı olmak zorunda değildir. Bu tamamen size bağlı bir şeydir. Ama meraklı olursanız, belki de yeni şeyler keşfetmeniz mümkün olur. Kararınız hangi doğrultuda olursa olsun, umarız ki bu sizin, şimdikinden de mutlu bir insan olmanıza katkı sağlar.

Tıpkı meraklı dostumuz, Christopher Columbus için olduğu gibi!

CRISTOPHER COLUMBUS

Christopher Columbus, 1451 yılında, bilindiği kadarıyla 25 Ağustos ile 31 Ekim arasında bir tarihte, İtalya'nın liman kenti Cenova'da doğdu. Babası yün yapımcısıydı.

Columbus henüz on dört yaşındayken denizlerde yolculuk yapan gemilerde işe başladı. O çağda dünyada bilinen yerlere yaptığı gemi yolculukları dışındaki zamanını haritalar yaparak ve bunları satarak geçiriyordu.

Columbus, Marko Polo'nun 1275 yılında Asya'ya yaptığı yolculukların anlatımını büyüleyici buluyordu. Bu, Columbus'un Yeni Dünya'ya ilk yolculuğundan iki yüzyıl önceydi.

Columbus, tuhaf bir rastlantı gerçekleşmemiş olsaydı, bu tarihi yolculuğuna hiç çıkamayabilirdi. Columbus, yaşadığı Portekiz'in Madeira Adası'nda evine doğru giderken, daha önce hiç görmediği ilginç bitkiler ve tahta parçalarının dalgalar tarafından kıyıya sürüklenmiş olduğunu gördü. Columbus, bu yabancı cisimlerin bilinmedik

CHRISTOPHER COLUMBUS
1451-1506

topraklardan, okyanus yoluyla buraya gelmiş oldukları sonucuna vardı.

Diğer denizciler Asya'ya ulaşmak için Afrika Kıtası'nın etrafından dolanarak doğu yönüne yelken açmışlardı. Columbus batı rotasının çok daha kısa olacağına inanıyordu. Onun hesaplarına göre bu rota takip edilirse yol sadece 2.400 mil olacaktı. Ama yanılıyordu. Columbus, Batı Avrupa ile Asya arasında 10.000 deniz milinden fazla mesafe olduğunu o çağda henüz bilemezdi.

Columbus tasarısını ilk önce 1484 yılında Portekiz Kralı İkinci John'a anlattı. Ama aylarca

CRISTOPHER COLUMBUS

bekledikten sonra, planı reddedildi. Bundan sonra Columbus, İspanya'ya gitti. Fakat Kraliçe Isabella, Columbus 'un istediği rakamın çok yüksek olduğunu düşünüyordu. Bir gemi yerine, Columbus, üç tane istiyordu ve Hint Adaları'na varmayı başardığı takdirde, Columbus, bir kraliyet asalet unvanı, aile arması ve İspanya'nın bundan edineceği kârın onda birini istiyordu. Columbus yanıt için tam altı yıl bekledi.

Sonunda umudunu yitirerek, Fransız Kralı'nın desteğini aramaya karar verdi. Ama İspanya Sarayı'nın güçlü isimlerinden biri olan Luis de Santangel, Isabella'yı kararını değiştirmeye ikna etti.

3 Ağustos 1492'de Columbus, İspanya'nın Endülüs kentinin Palos limanından yelken açarak bu tarihi yolculuğa başladı. Açık denizlerde bir ay geçtikten sonra, bu olayın herkesin düşündüğünden çok daha büyük bir şey olduğu belli oldu. Mürettebat iyice huysuzlaştı ve Columbus'un emirlerine itaat

etmeyerek geminin rotasını geri çevirmekle tehdit etti. Sonunda 12 Ekim 1492 tarihinde saat sabahın ikisinde, İspanya'dan ayrıldıktan yetmiş bir gün sonra Pinta gemisindeki Rodrigo de Triana isimli tayfa "Tierra! Tierra! Kara göründü! Kara Göründü!" diye bağırmaya başladı. Florida'nın üç yüz yetmiş beş mil güneydoğusundaki San Salvador Adası görünmüştü. Columbus, İspanya'ya dönmeden önce Karahipler'de üç aydan fazla kaldı.

Columbus, İspanya'dan üç yolculuk daha yapacak ve Hint Adaları'nı boşuna arayacaktı. Columbus, Karahip Adaları'nın çoğunu, Latin Amerika'yı ve Kuzey Amerika'yı keşfedecekti. Columbus, diğer kâşiflerin yolunu açmıştı ve tarihi sonsuza kadar değiştirmişti.